

Első fejezet: Ryan

A Matriarchátus régóta fennállt. Ryan nem is merte volna megkérdőjelezni ezt az uralkodó világrendet, ami valaha megmentette Európát a zűrzavartól. A Matriarchátus előtti Zavaros Korszakot sokan előre látták. A prognózisok mind arról szóltak, hogy Európa szaporodásképtelen, és a világ minden tájáról betelepülő népek nélkül ki is halna a lakossága. Akkor még szükség is volt erre a betelepülésre, hiszen kellett az olcsó munkaerő, amely az elpuhult, fogyatkozó őslakosság helyett minden olyan munkát elvégzett, amihez nekik már nem volt kedvük. De a betelepülők szükségszerűen másik; harmadik, negyedik kultúrát hoztak magukkal, s ez idővel feszültségeket is szült.

Az egyre többször fellépő villongások közepette léteztek békésebb elképzelések, melyek azt hangoztatták, hogy az őslakosoknak és a telepéseknek együtt kellene építeniük Európát. A békés megoldáshoz elvezető utat, azonban senki sem tudta megmutatni. A feszültségek nőttek, Európa gyengült, benne volt már a Zavaros Korszakban. Az őslakosság kiszámítható, előrejelezhető eltűnését tudományos tényként kezdték kezelni. Hiszen a gyakorlat azt mutatta, hogy az ős-európaiaknak kevés gyerekük születik, míg a telepéseknek sok; így egyszerűen ki lehetett számolni, hogy a kétezer-százaz évekre alig marad majd az őslakosok leszármazottaiból. Agresszív elképzelések és megoldások jelentek meg, a közbiztonság, a gazdaság, a kultúra hanyatlott.

Most pedig 2221-et írunk, és az őslakosoknak vannak bőven leszármazottaik. Sőt! Messze ők vannak többségben. Európa színei is megmaradtak, de az egykor betelepültek a vágyott, békés úton vegyültek el az őslakosokkal, akik egymással is jobban keveredtek az új körülmények között. Van bőven olcsó munkaerő is, ami már ki is áramlik a kontinensről, mert ott nem fér el. Mindez békében, agresszív megnyilvánulások nélkül, és azok nélkül az egyre durvább események nélkül, amiket akkoriban sokan vizionáltak.

Mert jött a Matriarchátus, és új utat szabott.

Ryan kitekintett irodája ablakán, és az előtte elterülő látványtól elégedett borzongás járta át. Milyen jó, hogy az ősök ilyen bölcsek voltak! Milyen jó, hogy lassanként, évről évre, évtizedről évtizedre, városról városra, országról országra belátták, hogy ez a fejlődés szükségszerű útja! Az iskolában is tanították persze ezt a száznyolcvan éve felerősödött folyamatot, de az iskola mindig olyan felszínes. Tanít egy kis feleslegeset is, meg egy kis hazugságot is, az uralkodó rendszer ideológiáját támogatva. Ryan nagynénje, gyerekkori nevelője az iskolai tananyagnál jóval többet tudott a régmúlt időkről, és többet is tanított nekik. Mindezt csak szűk körben, mert tekintettel kellett lennie a nővére – Ryan anyja – fontos politikai pozíciójára.

Hiszen Ryan anyja volt a donna. Az Alfa Matriarchata Szövetség donnája. Az pedig már nem akármilyen!

Ryan ennek minden előnyét élvezhette. Anna Martinovich neve hallatán sok kapu és ajtó megnyílt előtte, számos előnye származott ebből iskolás korában, a lányoknál, a munkája megszerzésében, sőt, munkája végzésében is. Így aztán gyorsan, sokra vitte.

Még csak huszonnyolc éves volt, és máris a nagydoyen asszisztense. Hivatalos nevén; a nagydoyeni titkár. Az pedig tulajdonképpen már előszoba is ahhoz, hogy egykor majd ő vegye át a helyét.

Nagydoyen!

„Brrr! Ahhoz még túl fiatal vagyok” – borzongott bele a lehetőségbe. A nagydoyen egy vénember. Méltóság, de a háta mögött azért mégiscsak lekezelik kissé a Szövetség befolyásosai. Hiába intézi remekül a Szövetség külső ügyeit, mégiscsak egy férfi. Hiába kiváló a diplomáciai és üzleti érzéke, mégiscsak egy kiöregedett pasas, akire a Szövetségen belül már kevés babér vár. Persze, fiatalabb korában nyilván gyűjtött már elég babért. Talán, Ryan előtt még lesz valaki más nagydoyen, ha Richárd bácsi visszavonul. Talán majd az új

nagydoyen mellett is lehet titkár Ryanból. A szövetségi vezetés bizonyára támogatná. Főleg, ha még akkor is Anna Martinovich lesz a donna.

Ryan tehetséges volt. Már mostanáig is sok dolgot eltanult Richárd bácsitól, de meg is volt az érzéke a külpolitikához. Hiszen tehetség is kellett a pozíció betöltéséhez, nem volt elég a hátszél. „Hát igen, Mama azt szokta mondani, hogy a jó pozíciókhoz együttesen szükséges a tehetség és a hátszél. Csak az egyik ritkán elegendő.”

Az ajtó felé fordult. „Már itt kellene lennie az Olíva Matriarchata Szövetség tárgyaló-delegációjának.”

„Déliék. Késnek.”

Elkomolyodott. Ezt a késést ki fogja használni a tárgyaláson. Kizárt dolog, hogy ne legyen előnyös számára ez az üzlet. Mert ha előnyös lesz a Szövetségnek, előnyös lesz neki is. A Szövetség bányáinak és ipari üzemeinek is nagyon fontos lenne. Az Alfa Szövetség nem csak az egyik legrégebbi, hanem az egyik legbefolyásosabb és leggazdagabb matriarchata szövetség is volt Európában. De minden jónál lehet még jobb. Az irányításuk alatt álló konzerneknek kellett a haszon, mert az évek óta erősödő gazdasági verseny őket sem hagyta érintetlenül.

Kopogtak.

A bájos Bessy lépett be.

– Szióka Ryan! Megjöttek az olaszok – olvadozott ábrándos tekintettel. – Húú, de dögös egyik-másik!

– Hé, te aztán nagyon érzed a tavaszt! Még a végén átigazolsz hozzájuk? Csak semmi dögös-duma, oké! Egyelőre még velünk vagy!

Bessy tréfás-sértődötten grimaszolt egyet.

Ryan halványan mosolygott. – Na jó, tudom, hogy csak plátói volt.

– Jól van, titkár úr, akkor bejöhetnek? – játszotta a komolykodót a nő.

– Jöjjenek csak! – adta ki az engedélyt a nagydoyeni titkár. – Hadd fonjuk kicsit összebb a két szövetség üzleti kapcsolatait! – Most szigorúan az üzletieket. Hisz, főként ez a férfiak dolga. Főként. Egyelőre.